

РЕШЕНИЕ

№ 3908

гр. София, 11.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 03.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11545** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 и сл. от АПК във връзка с чл. 121, ал.1, т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

От Л. Т. Ц. против Министерство на отбраната и въоръжените сили е предявен осъдителен иск с правно основание чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл във връзка с чл.104, ал.1 от ЗДСл за заплащане на обезщетение в размер на 4 447.44 лева, представляващи разликата между brutната ѝ заплата в размер на 8 892 лева за 10 - месечен период от 25.06.2010г. до 25.04.2011г., през който не е заемала държавна служба или е заемала такава на по-ниско платена длъжност, поради незаконно прекратяване на служебното ѝ правоотношение със Заповед № РД-26-719/25.06.2010г. издадена от министъра на отбраната и полученото през същия период трудово възнаграждение в общ размер на 4 656.57 лева, в едно със законната лихва от момента на подаване на исковата молба.

Ищцата твърди, че заповед № РД-26-719/25.06.2010г. издадена от министъра на отбраната е обявена за нищожна с влязло в сила на 02.12.2011г. съдебно решение на ВАС по адм. д. 11473/2011г. и че ответникът не ѝ е заплатил дължимото обезщетение от незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение в размера по чл. 104, ал.1 от ЗДСл. В обстоятелствената част на исковата молба посочва, че през исковия период е работила по трудов договор със СОУ Й. Й. [населено място] и представя служебна бележка за получаваното брутно трудово възнаграждение. Наред с това твърди, че е работила на друга държавна служба в Р. – [населено място] за периода от 15.03.2011г. и към 25.04.2011г.

Претендира размер на обезщетението за периода от 25.06.2010г. до 25.04.2011г. от

4447.44 лева като разлика между месечното й брутно трудово възнаграждение към момента на прекратяване на служебното й правоотношение от 889.20 лева и получаваното от нея брутно възнаграждение по трудово и по служебно правоотношение, посочено по месеци в исковата молба.

В хода на съдебното производство на основание чл. 214 от ГПК е допуснато изменение на иска по размер, чрез неговото увеличение за сумата от 4552.41 лева.

Ответникът – Министерство на отбраната в представения по делото писмен отговор на исковата молба от 14.01.2013г. оспорва предявения иск като неоснователен. Счита, че правните последици от съдебното решение, с което е прогласена нищожността на Заповед № РД-26-719/25.06.2010г. рефлектират върху Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело” като правоприемник на ИА СДМО. При условията на евентуалност от основателността на предявения иск с правно основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл предявява възражение за прихващане с изплатените на ищцата обезщетения по чл. 106, ал.2 от ЗДСл за периода 25.06.2010г. до 24.08.2010г. в общ размер от 1 778.40 лева.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита исковата молба следва да бъде уважение като основателна по основание и размер.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в процеса, че със заповед № РД-26-719/25.06.2010г. издадена от министъра на отбраната е прекратено служебното правоотношение на Л. Т. Ц. на длъжността „главен експерт” в сектор „Центрове за индивидуално социално обслужване” I С., отдел Социално обслужване, Териториална дирекция - Б..

С решение № 15915 от 02.12.2011г. на Върховен административен съд, постановено по адм. д. 11473/2011г., заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата е обявена за нищожна. Решението е окончателно и е влязло в сила на датата на постановяването му – 02.12.2011г.

След прогласяване нищожността на уволнението й Л. Ц. не е възстановявана на работа.

От представената с исковата молба служебна бележка рег. № 610/22.12.2011г. издадена от директора на дирекция „Финанси” и гл. счетоводител на МО се удостоверява, че брутното месечно възнаграждение на ищцата към момента на прекратяване на служебното й правоотношение е в размер на 889.20 лева, от които основна заплата 585, възнаграждение за прослужено време – 117.81 лева и допълнително възнаграждение за работа в МО – 187.20 лева.

От приложения по делото трудов договор № РД-07-23/18.10.2010г. сключен с СОУ Й. Й. [населено място] е видно, че Л. Ц. е назначена по трудово правоотношение на длъжността ПДАСД, считано от 18.10.2010г. с основно трудово възнаграждение от 540 лева и допълнително възнаграждение за продължителна работа от 20 % или 108 лева.

С удостоверение изх. № ФС-19-178/07.12.2011г. ръководителя на СОУ Й. Й. се установява размерът на полученото месечно трудово възнаграждение за периода м.10.2010г. – м.03.2011г.

Със заповед № РД10-448/14.03.2011г. на министъра на образованието Л. Ц. е назначена на държавна служба, считано от 15.03.2011г. на длъжността началник отдел , отдел Административно - правно, финансово – стопанско и информационно

обслужване” на Регионален инспектор по образованието [населено място] с основна месечна заплата 620 лева. Полученото брутно възнаграждение по това правоотношение за периода 15.03.2011г. – 02.12.2011г. се установява от удостоверение рег. № РД-12-473/05.04.2012г. на Р. [населено място].

От приложените към писмения отговор на исковата молба писмени доказателства – служебна бележка № 5/09.01.2013г. и фишове от м.08.2010г. и м.09.2010г. се установява, че ответникът е изплатил на ищцата обезщетение на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер на 1 778.40 лева.

Според заключението на назначената в съдебното производство СИЕ, изготвено от в.л. М. Г. М., което съдът кредитира изцяло, като компетентно и обективно изготвено размерът на brutната заплата на ищцата към момента на признаване на уволнението ѝ за незаконно /нищожно/ 02.12.2011г., както и към момента на неявяването ѝ да заема предишната служба - 16.12.2011г. е 900.90 лева.

Размерът на дължимото ѝ обезщетение представляващо разликата между brutната ѝ заплата за заеманата длъжност в МО за исковия период 25.06.2010г. до 25.04.2011г. и получаваното трудово възнаграждение за периода м.10.2010г. – 14.03.2011г. и получената по-ниска заплата на друга държавна служба за периода 15.03.2011г. – 25.04.2011г. е в размер на 4 552.41 лева.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Искът с правно основание чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение и след нейната отмяна по съдебен ред, поради което и на основание чл. 204, ал.1 и чл. 205 от АПК е процесуално допустим.

Съгласно чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение.

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установи, че прекратяването на служебното правоотношение на ищцата със заповед № РД-26-719/25.06.2010г. от министъра на отбраната е незаконосъобразно и е прогласено за нищожно с влязъл в сила съдебен акт. Искът е предявен срещу Министерство на отбраната, който ответник е пасивно легитимиран като юридическо лице, да отговаря за вредите, причинени от незаконните актове на министъра, съгласно чл. 205 от АПК във връзка с чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл.

Възраженията на процесуалния представител на ответника, че министерството не е пасивно легитимирано да отговаря по иска, а същият е следвало да бъде насочен срещу ИА СДМО, са неоснователни. По силата на чл. 205 от АПК надлежен ответник да отговоря по икове срещу държавата от незаконосъобразни административни актове е юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразния акт. В случая се претендират вреди от нищожна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от министъра на отбраната и следователно пасивно легитимиран да отговаря по иска е министерството на отбраната, което по силата на чл. 42, ал.2 от Закона за администрация е юридическо лице. В този смисъл е и т. 6 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, съгласно която пасивно легитимиран по икове за обезщетение за вреди причинени на граждани е държавният орган - юридическо лице, с който съответното длъжностно лице, пряк причинител на вредата, се намира в трудови или служебни отношения. В

това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на ищцата, че отговорността за обезщетяване на вредите е за администрацията, чиито акт е обявен за нищожен и който, ако не беше издаден, служителят не би останал без работа. Обстоятелството, че служебното правоотношение на Л. Ц. се е запазило на основание чл.87а от ЗДСл и е преминало при реорганизацията на администрацията в ИА СДМО, не легитимира това юридическо лице като ответник по иск за вреди от незаконнообразен акт на министъра на отбраната.

Нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, /в приложимата по време редакция преди изм. с ДВ бр. 38/2012г., в сила от 01.07.2012г/ предвижда, че когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл brutната заплата, въз основа на която се определя дължимото обезщетение е тази към момента на признаване на уволнението за незаконно или на неявяването на служителя да заеме службата. По силата на чл. 67 от ЗДСл brutната заплака на държавните служители се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения.

От съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице, съдът намира, че искът предявен от Л. Ц. е доказан по основание и размер. В конкретния случай през исковия период от 25.06.2010г. до 25.04.2011г. ищцата е работила по трудово правоотношение за времето от 18.10.2010г. до 14.03.2011г. и на друга държавна служба, с по-ниско възнаграждение за периода от 15.03.2011г. до 25.04.2011г. Поради това ѝ се дължи обезщетение в размер на разликата между brutната ѝ заплата към момента на неявяването ѝ да заеме службата, от която е прекратено служебното ѝ правоотношение и получено brutно възнаграждение по трудово правоотношение, респективно по-ниското възнаграждение за работата ѝ като държавен служител в Р. [населено място]. Според заключението на вещото лице brutната заплата на Ц. към момента на неявяването ѝ на работа е в размер на 900.90 лева, който размер се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства относно размера на основната ѝ заплата за длъжността, изпълнявана в МО /служебна бележка рег. № 610/22.12.2011г./ и установения размер на допълнителните възнаграждения за прослужено време и за работа в МО. Размерът на допълнителното възнаграждение за продължителна работа е изчислен от експерта към релевантния момент на неявяването ѝ на работа – 16.12.2011г., като е съобразено и прослуженото време за исковия период. При brutна заплата от 900.90 лева, размерът на обезщетението за 10 – месечния период от 25.06.2010г. до 25.04.2012г. е 9 009 лева. Страните по делото не спорят относно размера на получаваното от ищцата възнаграждение по трудово и по служебно правоотношение за посочените по-горе периоди, поради което размерът на дължимото ѝ обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл е 4 552.41 лева съгласно заключението на вещото лице. Заключението се кредитира изцяло на основание чл. 202 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. В тази връзка следва да се посочи, че видно от изготвената от експерта таблица на стр. 3 /л. 56 от делото/, при изчисляване размера на обезщетението е съобразено обстоятелството, че brutното възнаграждение на ищцата за м.12.2010г., получено от СОУ Й. Й. е по-високо от

размера на brutната ѝ заплата за същия месец.

С оглед на изложеното искът за обезщетение се явява основателен за пълния му предявен размер от 4552.41 лева.

Възражението на ответника за прихващане на дължимото на ищцата обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатеното ѝ обезщетение на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер на 1 778.40 лева се явява основателно. Изплащането на това обезщетение се доказва от представените от ответника с отговора му на исковата молба служебна бележка и фишове от м.08.2010г. и м.09.2010г. и не се оспорва от ищцата. Обезщетението по чл. 106, ал. 2 от същия закон подлежи на възстановяване, тъй като с него, както и с обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл се репарират едни и същи вреди - от оставане на служителя без работа за идентични периоди от време. Предвид нищожността на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение, изплащането на обезщетението по чл.106, ал. 2 от ЗДСл е без основание и подлежи на възстановяване. С оглед на изложеното се установяват условията за компенсация – две насрещни парични вземания, които са ликвидни и изискуеми и се погасяват до размера на по-малкото от тях /арг. от чл. 103 от ЗЗД/. Поради това възражението на ответника за прихващане следва да бъде уважено, като от дължимото на Л. Ц. обезщетение се приспадне сумата от 1 778.40 лева, изплатено обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл. /в този смисъл решение № 3649 от 15.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5755/2012 г., Vo./.

По този начин дължимото от Министерство на отбраната обезщетение е в размер на 2 774.01 лева, която сума следва да се присъди на Л. Ц..

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При присъждане на вреди от нищожни административни актове, какъвто е и процесният случай, началният момент на забава на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е моментът на тяхното издаване /т. 4 от ТР № 3/22.04.2004г. по т.д. № 3/2004г. на ВКС, ОСКГ. В случая лихвата за забава се претендира от подаването на исковата молба на 30.11.2012г. по пощата, който момент е след настъпване изискуемостта на вземането за обезщетение, поради което следва да се присъди от този начален момент.

При този изход на спора и предвид направеното от ищцата искане за присъждане на деловодни разноски, такива следва да се присъдят в размер на 850 лева, от които 100 лева възнаграждение за вещо лице и 750 лева платено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 27.02.2012г.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал.1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл, чл.103 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА, [населено място] да заплати на Л. Т. Ц., от [населено място], ЕГН [ЕГН] както следва: сумата 2 774.01 лева /две хиляди, седемстотин седемдесет и четири лева и една стотинка/, представляваща обезщетение на основание чл. 121, ал.1, т.3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл от нищожна заповед № РД-26-719/25.06.2010г. на министъра на отбраната за прекратяване на служебното ѝ правоотношение, за периода от 25.06.2010г. до 25.04.2011г., през който не е заемала държавна служба, работила е на друга държавна служба в Р. [населено място] с

по-ниска заплата и е получавала възнаграждение за друга работа по трудово правоотношение със СОУ Й. Й. [населено място] в по-нисък размер, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от завеждането на иска на 30.11.2012г. до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 850 лева /осемстотин и петдесет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: